

I

PROSPERITY

Kate Harkerová se dala do běhu.

Krev jí kapala z mělké rány na lýtku a plíce ji po ráně do hrudi ještě bolely při každém nádechu. Díkybohu za ochrannou vestu, i když byla jen improvizovaná.

„*Teď vpravo!*“

Podrážky kozaček sklouzly po vlhkém dláždění, když prudce zahнула do postranní uličky.

Když zjistila, že je i přes blížící se bouřku plná lidí, markýz a zahrádek restaurací, nahlas zaklela.

V uších jí zněl Teův hlas. „*Blíží se to.*“

Kate vycouvala a dala se dál hlavní ulicí. „Pokud nechceš hromady obětí, potkáme se jinde.“

„*Ještě půl bloku, potom prudce doprava,*“ řekla Bea a Kate si připadala jako postavička počítačové hry, ve které dívku honily příšery ulicemi obrovského města. Jenže toto město bylo opravdové – srdce státu Prosperity –, stejně jako byly skutečné i příšery. No, spíš *příšera*. Jednu vyřídila, ale druhá se k ní blížila.

Stíny se míhaly kolem ní, když se řítila vlhkou, chladnou nocí a naducané kapky deště jí stékaly za límec a dolů po zádech.

„*Teď doleva,*“ navigovala ji Bea. Kate se prohnala kolem řady obchodů a za sebou nechala jen stopy krve a strachu rozseté jako

drobečky chleba všude tam, kudy proběhla. Dostala se až k úzkému parkovišti u vysoké zdi, ze které se při bližším pohledu vyklubal vchod do skladu. Na zlomek okamžiku se v myšlenkách přenesla zpět do skladiště v Divočině, kde se zmítala připoutaná k trámu, zatímco někde za dveřmi skřípal kov o kost a někdo...

„Doleva.“

Kate zamrknáním odehnala vzpomínku, když jí Bea znovu zopakovala instrukce. Už měla ale plné zuby neustálého utíkání a dveře byly otevřené, a tak šla rovnou dovnitř, aby se v prázdné hale skryla před deštěm.

Ve skladu bez oken vládla tma, kterou rušil jen chabý svit z ulice za Kateinými zády, ale i ten dosahoval pouze několik metrů za dveře. Dál už panovala jenom neproniknutelná čerň. Kate bušilo srdce až v krku, když vytáhla fosforeskující světelnou tyčinku – Liama napadlo, aby si ji vzala – a hodila ji někam do tmy, aby si opatřila rovnoměrné bledé světlo.

„Kate...“ ozval se poprvé Riley. „*Dávej na sebe pozor.*“

Kate si jen posměšně odfrkla. Riley a jeho zbytečné rady! Rozhlédla se po skladu, očima sklouzla k bednám sahajícím až nahoru ke krokším, pustila se rovnou k nim a začala po nich šplhat. Přesně v tu chvíli zarachotily panty dveří.

Kate ztuhla jako přimrazená. Zadržela dech, když prsty stvořené z něčeho jiného než z masa a kostí sáhly po klice.

Ve zdravém uchu jí praskal elektrický šum.

„*Status?*“ zeptal se Liam nervózně.

„*Mám fofry,*“ zašeptala horečně a snažila se udržet rovnováhu na trámu. Jakmile se ve dveřích objevila silueta příšery, okamžitě si vybavila Sloanovy rudé oči, nablýskané tesáky a černý oblek.

Vylez, malá Katherine, lákával ji, budeme si spolu hrát.

To ji ale jen šálila vlastní mysl. Bytost, která se kradla do skladiště, nebyl malchaj, ale něco úplně jiného.

Mělo to malchají oči a, ano, korsají ostré tesáky, ale jeho kůže se leskla modravou černí tlející mrtvoly. Kromě toho to nešlo po krvi ani mase. Živilo se to *srdci*.

Kate sama netušila, proč předpokládala, že jsou všechna monstra stejná. Ve Verity žila stará známá trojka, ale tady potkala jen jeden jediný druh. Zatím.

Na druhou stranu bylo Verity nechvalně proslulé nejvyšší kriminalitou ze všech deseti teritorií, za což dost pravděpodobně vděčilo jejímu otci. Kdo mohl za hříchy Prosperity, nebylo úplně jasné. V knihách sice stálo, že Prosperity je nejbohatším teritoriem, ale ve skutečnosti jeho robustní ekonomika uhnívala zevnitř.

Pokud hříchy Verity byly rychlé a podlé nože, Prosperity ničil jed. Pomalý zákeřný, ale stejně smrtící. Když se všechno to násilí začalo zhmotňovat do hmatatelné podoby, nestalo se to jediným okamžikem jako ve Verity, ale tak plíživě, že si většina obyvatel mohla stále namlouvat, že žádné příšery neexistují.

Ta *věc* ve skladišti ovšem dokazovala opak.

Příšera se zhluboka nadechla, jako by ji chtěla *zavětrít*, čímž jí okamžitě připomněla, kdo je v této chvíli predátorem a kdo kořistí. Kate se zachvěla strachem, který se jí zakousl až někam do páteře, když se monstrum rozvážně rozhlíželo kolem, pomalu zvedlo hlavu a... Uvidělo ji.

Kate už na nic nečekala.

Skočila a zachytila se o ocelový trám, aby zbrzdila pád. Přistála do dřepu mezi příšeru a dveře skladiště a v ruce se jí zaleskly dva jako zápěstí dlouhé bodce zbrúšené do smrtící špice.

„Hledal jsi mě?“

Obluda se otočila a vycenila dva tucty modročerných tesáků v divoké grimase.

„Kate?“ naléhal Theo. „Vidíš to?“

„Jo,“ odtušila Kate suše, „vidím.“

Bea s Liamem začali okamžitě něco drmolit, ale Kate poklepem na ucho všechny hlasy vypnula. Místo nich se jí za chvilku rozlil do uší živý rytmus a dunící basy. Hudba jí naplnila hlavu, utopila strach, obavy, tepání pulzu i další nepotřebné věci.

Příšera zkroutila dlouhé prsty a Kate se připravila na útok. První toho druhu se jí snažila rovnou propíchnout hrud' (bude mít modřiny jako důkaz), ale tahle jen vyčkávala. Útok nepřišel.

„Copak?“ protáhla posměvačně, aniž by přes hlasitou hudbu slyšela vlastní hlas. „Moje srdce ti nevoní?“

Sama sebe se ptala, zda jí zločiny vepsané v její duši neubírají na lákavosti.

Asi přece jen ne.

Příšera *skočila*.

Kate ještě pořád překvapovalo, jak rychlé umění být. Bez ohledu na jejich velikost a ošklivost. Uhnula a bleskově se vymrštila na nohy.

Pět let a šest soukromých škol s výukou sebeobranu jí dalo dobrý základ, ale posledních šest měsíců, kdy honila obludy po Prosperity, bylo tou opravdovou školou života. Tančila mezi ranami, vyhýbala se drápům a snažila se najít místo, jež příšera nevykryje.

Nad Kateinou hlavou zasvištěly nehty. Příkrčila se a vrazila železný bodec rovnou do bojovně natažené dlaně.

Příšera zavrčela, vrhla se na ni a ucukla jen tehdy, když se její tesáky zakously do měděné sítky pod rukávem. Brnění spolкло většinu nárazu, ale i tak Kate bolestně sykla, když jeden zub přece jen škrábl do živé kůže a z ranky vykvetla krupěj krve.

S rozezleným zaklením kopl příšeru těžkou botou rovnou do hrudi.

Byla dvakrát větší než Kate, zrozená z hladu, krveprolití a bůhvíčeho ještě, ale Kate měla podrážku pobitou železem, takže obhlava vrávoravě ucouvla a zaryla si v bolesti drápy do masa, když

jí dotek kovu vypálil do hrudi díru dost velikou na to, aby odkryl membránu chránící srdce.

Teď už jen stačilo trefit do černého.

Kate se vrhla vpřed, soustředěná jen na ještě doutnající ránu. Bodec zajel do chrupavek a svalů jako do másla a bez problémů zasáhl srdce.

I příšery mají křehká srdce, pomyslela si, jak ji setrvačná síla hnala proti obludě. Když do ní narazila, poroučela se na zem a Kate za ní. Černé tělo se zhroutilo do ošklivé hromady temného masa. Kate vrávoravě vstala, zadržela dech, aby nemusela dýchat oblak odporného smradu, a rozběhla se ke dveřím skladiště. Opřela se o ně zády a přitiskla si ruku na škrábanec na paži.

Píseň ve sluchátkách zrovna končila, a tak přepnula znovu na Velín.

„*Jak dlouho už?*“

„*Musíme něco podniknout.*“

„Ticho,“ řekla, „jsem tady.“

Ozvala se kanonáda nadávek a několik úlevných oddychnutí.

„*Status?*“ zeptala se Bea.

Kate vytáhla z kapsy telefon, vyfotila obrázek kupky slizu na betonu a ťukla na ikonu „poslat“.

„*Bože,*“ vydechla Bea.

„*Drsný,*“ připojil se Liam.

„*Vypadá skoro jako z umělé hmoty,*“ neodpustil si Teo.

„*To se vždycky takhle... rozpliznou?*“ zeptal se Riley a z jeho hlasu bylo poznat, že mu není právě nejlépe od žaludku.

Litanie na druhém konci vedení jí jen připomněla, že tihle lidé nemají při honech na příšery co dělat. Plnili sice svou funkci, ale nebyli jako Kate. Netlouklo v nich srdce lovce.

„*A co ty, Kate?*“ zeptal se Riley. „*Jsi v pohodě?*“

Lýtka i prsty jí smáčela krev, a kdyby měla říct pravdu, trochu

se jí točila hlava, ale Riley byl člověk, takže mu nic přiznávat nemusela.

„*Mám se růžově,*“ zavěsila Kate dřív, než mohl kdokoli z nich zaslechnout, jak je zadýchaná. Svítící tyčinka několikrát zablikala a potom zhasla úplně. Kolem se rozhostila tma.

Jí to ale nevadilo, protože v temnotě už nikdo nečíhal.